

FRANK SCHWIEGER
și Ramona Wultschner

Eu, ULISE,
și gășca
din TROIA

LIVE DIN
GRECIA ANTICĂ

Traducere:
Ioan Lăzărescu

NICULESCU kids

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

SCHWIEGER, FRANK

Eu, Ulise, și gașca din Troia: live din Grecia Antică / Frank Schwieger, Ramona Wultschner;
trad.: Ioan Lăzărescu. - București: Editura Niculescu, 2025
ISBN 978-606-38-1091-6

I. Wultschner, Ramona

II. Lăzărescu, Ioan (trad.)

821.112.2

087.5

© 2021 dtv Verlagsgesellschaft mbH & Co. KG, München / Germany

Titlu original: *ICH, ODYSSEUS, UND DIE BANDE AUS TROJA. Live aus dem alten Griechenland*
von Frank Schwieger und Ramona Wultschner

© Editura NICULESCU, 2025

Bd. Regiei 6D, 060204 – București, România

Telefon: 021 312 97 82

E-mail: editura@niculescu.ro

Internet: www.niculescu.ro

NICULESCUkids este un imprint al Editurii NICULESCU

Comenzi online: www.niculescu.ro

Comenzi e-mail: vanzari@niculescu.ro

Comenzi telefonice: 0724 505 385, 021 312 97 82

Redactor: Liliana Scarlat

Tehnoredactor: Lucian Curteanu

Adaptare copertă & design: Carmen Lucaci

ISBN 978-606-38-1091-6

Toate drepturile rezervate. Nicio parte a acestei cărți nu poate fi reprodusă sau transmisă sub nicio formă și prin niciun mijloc, electronic sau mecanic, inclusiv prin fotocopiere, înregistrare sau prin orice sistem de stocare și accesare a datelor, fără permisiunea Editurii NICULESCU.

Orice nerespectare a acestor prevederi conduce în mod automat la răspunderea penală față de legile naționale și internaționale privind proprietatea intelectuală.

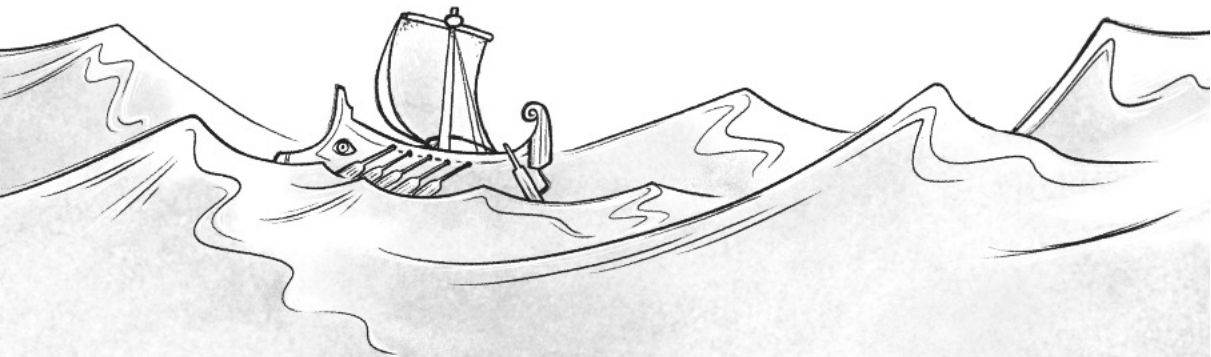

Editura NICULESCU este partener și distribuitor oficial OXFORD UNIVERSITY PRESS în România.

E-mail: oxford@niculescu.ro; Internet: www.oxford-niculescu.ro

CUPRINS

1. Thetis	-----	P. 11
2. Briseis	-----	P. 35
3. Casandra	-----	P. 57
4. Laocoon	-----	P. 73
5. Ulise	-----	P. 91
6. Ascanius	-----	P. 109
7. Elpenor	-----	P. 133
8. Circe	-----	P. 149
9. Euriloh	-----	P. 165
10. Calypso	-----	P. 181
11. Telemah	-----	P. 195
12. Euricleea	-----	P. 225

THETIS

Provin
dintr-o casă
bună...

...adică locuiesc
într-un palat!

Apa este
elementul
MEU

Câteodată
îi salvez pe
naufrași

° Inima mea
îi aparține
lui Ahile ♡

CEA POSOMORĂTĂ

ACEAȘTA SUNT EU

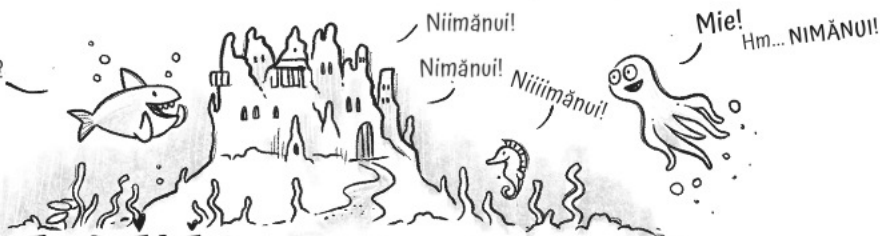

← **THETIS**
cea
POSOMORĂTĂ →

ȚINUTUL MEU NATAL ESTE

marea. Locuiesc împreună cu **numeroasă** mea familie în **adâncuri**, pe fundul mării, într-un palat **imens** numai și numai din aur, ale cărui ferestre stau **MAREU** larg deschise. Astfel ne pot vizita **ziua** și **noaptea** toți peștii, căluții-de-mare, caracatițele și rechinii și ne putem juca împreună.

Cuui îi este
frică de
rechinul alb?

DIN FAMILIA MEA FAC PARTE

mama mea, Doris, o **zeiță a mărilor**, și tatăl meu, Nereu, și el un **zeu al mărilor**. În afară de ei, cele **49** de surori ale mele. Da, ai auzit bine. Am fost, într-adevăr, în total **50** de surori. Petreceam **de minune** la zilele noastre de naștere. Și erau **cam multe** la număr într-un an.

Cine mai
dorește
o felie?

Căh!

Oh
nu!

Din
noouu?

CEL MAI MULT ÎMI PLACE

să merg călare pe un **delfin** sau pe un **hipocamp** pe deasupra valurilor și să-i salut pe marinari, făcându-le **semn cu mâna**. Și să-i **salvez** pe naufragiați, aducându-i la țarm.

NU ÎMI PLACE ABSOLUT DELOC

de **Eris**, zeita discordiei. Oriunde își face doamna asta apariția, oamenii încep să se **ciordănească** și să se **împroaște** cu venin.

Povestea mea

Oh, războiul acesta oribil! Toate războaiele sunt groaznice, asta o știi și tu. Și fără niciun rost. Nu aduc decât moartea, jalea și suferința nesfârșită. Însă acest război din Troia a fost deosebit de cumplit. Zece ani întregi a durat și i-a aruncat pe foarte mulți oameni aflați în floarea vârstei în bezna Tărâmului de Jos. Chiar și-n ziua de astăzi mi se umplu ochii de lacrimi, când mă gândesc la anii aceia îngrozitori, la toate luptele și bătăliile purtate înaintea zidurilor cetății și la toți acei oameni care au pierit atunci. Dar, în mod deosebit, pentru că mi l-am pierdut în acel război pe singurul și mult iubitul meu fiu! Crede-mă, unei mame nu i se poate întâmpla ceva mai îngrozitor. Iar jalea mea este fără de sfârșit, întrucât sunt o zeiță și, prin urmare, sunt nemuritoare. Și când te gândești că am făcut tot ce mi-a stat în putere ca să-l feresc de o moarte timpurie. Din păcate, totul a fost în zadar.

Însă nu despre acest război am de gând să-ți povestesc. Asta o vor face alții. Ceea ce vreau să-ți spun este cum s-a ajuns la acest război. Eu am jucat un rol foarte important. Ai să afli toate acestea numaidecât.

Cu părinții mei ți-am făcut deja cunoștință: Nereu, un zeu al mărilor, și Doris, soața sa. Aveau mereu impresia că nu au îndeajuns de mulți copii și, din pricina aceasta, au adus pe lume nu mai puțini de cincizeci. Numai și numai fete. În palatul nostru se aflau cincizeci de odăi pentru copii, îți poți imagina așa ceva? Dar aici, pe fundul mării, aveam loc suficient. Tatăl meu și-ar fi dorit bunăoară măcar un fiu, însă pur și simplu nu a fost să fie. Ce avea să facă? Însă se mulțumea și cu noi, cele cincizeci de fiice, pe care le avea. Și era nespus de mândru de noi.

Bineînțeles că avea și de ce, toate eram niște fiice-model, cu care se putea fâli, crede-mă. Una era mai deșteaptă, mai drăguță, mai simpatică și mai cuviincioasă decât cealaltă. Dar nu te teme, n-am să-ți înșir acum toate numele purtate de toate surorile mele, oricum niciun om nu le-ar putea ține minte. Și chiar niciun zeu. Până și mie îmi vine greu, când este vorba să le enumăr pe toate și chiar să le deosebesc pe una de cealaltă.

Cred că-ți dai seama că mulți zei au pus ochii pe noi. Ne-au numit cele cincizeci de nereide, adică fiicele lui Nereu. Și bineînțeles că oricare dintre noi ar fi putut să-și aleagă cu ușurință pe câte unul dintre cincizeci de zei. Însă în acele vremuri nu era așa de ușor de făcut o alegere. Tatăl era acela care le alegea fiicelor sale câte un soț. Cred că acum, pe vremea ta, femeile au și ele un cuvânt greu de spus. Și asta este ceva bun.

Tot mereu cobora câte un zeu din Tărâmul de Sus în palatul din aur al părinților mei de aici, de pe fundul mării, și se interesa de mine sau de una dintre surorile mele. Așa s-au pus la cale nu puține nunți – fără ca noi să fim măcar întrebate! Cam urâtă treabă, la o adică, nu-i așa? Dar astfel se petreceau lucrurile în acele timpuri.

Probabil că aș fi avut parte de o viață obișnuită alături de unul dintre acești zei, poate ca soață a lui Apolo sau a lui Hermes, și atunci nu aș fi avut nici în clin, nici în mânecă absolut nimic cu acest război din Troia. Măcar de nu ar fi existat acea profeție, care urma să dea o cu totul altă turnură vieții mele. Pasămite a făcut-o titanul Prometeu, dar amănunte nu am aflat până-n ziua de astăzi. Nici nu poți bănuși de câte ori l-am abordat pe Prometeu în legătură cu acest subiect. Însă el se învâluie de fiecare dată în tăcere, rânjind și lăsând multe de înțeles. În orice caz, această profeție spunea că fiul meu va fi mai puternic, mai mare și mai forțos decât tatăl său. Și mai vestit. Era limpede că din această pricină mă ocoleau zeii,

atunci când veneau la noi în peșit. Niciun zeu nu voia să aibă un fiu, care să fie mai puternic, mai mare și mai forțos decât el însuși. Trebuie să știi că toți zeii sunt foarte vanitoși. Și avizi de putere. De ce ar fi trebuit ca tocmai eu să aduc pe lume un fiu cu un asemenea renume și nu oricare alta dintre surorile mele? Habar n-am. Întrebarea asta să i-o pui tu lui Prometeu. Însă probabil că nu-ți va răspunde, ci doar se va uita rânjind sarcastic la tine.

Să rămân nemăritată? Asta nici nu le trecea prin cap părinților mei.

— Mai toate surorile tale s-au măritat deja, a zis într-o bună zi tata către mine.

Eu ședeam pe un pietroi în fața palatului nostru de aur și tocmai mă jucam cu niște călușii-de-mare. Tata s-a așezat lângă mine.

Am dat din cap încuviințând. Încotro avea oare de gând să poarte discuția? Călușii-de-mare au luat-o înot din loc, cât ai zice pește. Sunt niște animăluțe tare bine crescute, care se retrag imediat, de cum unul dintre zei are de gând să stea de vorbă cu o fiică de-a sa.

— Ești foarte frumoasă, Thetis! a continuat el. Întocmai ca surorile tale. Și cânti mult mai frumos decât muzele. Orice zeu ar fi mândru să te aibă de nevastă. Însă tu ai cunoștință de acea profeție.

Am clătinat din cap, fără să scot un cuvânt.

— Ieri au trecut Zeus și Poseidon pe aici, mai mult ca sigur că ai aflat.

— N-au putut fi trecuți cu vederea, am răspuns eu. Și trebuia să fii fudul de-o ureche să nu-i fi auzit. Fac mereu așa un tăărăboi infernal.

— Dar aceștia sunt cei mai puternici zei, a spus tata. Ei stăpânesc pământul, cerul și mările.

— Sunt cam încrezuți, am ripostat eu. Zeus trebuie să se fălească mereu cu noile sale fulgere. Și Poseidon cu tridentul său. L-ai văzut, tată? Este numai și numai din aur și bătut cu pietre nestemate. Mai plin de trufie nici că se poate!

— Am stat de vorbă cu ei și în legătură cu tine.

Tata s-a făcut că nu aude ce am spus.

— Și despre profeția aceea. Poseidon era gata-gata să se însoare cu tine, crede-mă. Dar asta nu este posibil. I-am făgăduit-o ieri pe sora ta, Amfitrita. Iar el i-a dăruit ei un delfin deosebit de frumos, drept dar de nuntă. Cu el va putea pleca înot peste câteva zile spre palatul său.

— Și despre mine ce ați vorbit?

— Am discutat despre viitorul tău soț. Zeus a avut o idee formidabilă!

— Sunt tare curioasă, am răspuns eu răspicat.

Aveam o bănuială că se va lăsa cu supărare. Și nu m-am înșelat câtuși de puțin.

Tata m-a luat de mână și m-a mângâiat oarecum stânjenit. Nu părea a fi un semn bun. Așa făcea de fiecare dată când urma să-mi zică ceva, cu care eu nu puteam fi de acord. Apoi și-a dres glasul.

— Prin urmare, draga mea Thetis, ca să ajungem cât mai repede la obiect, noi trei ți-am ales un soț. O partidă cât se poate de bună.

— Aha! am izbucnit eu, fiindu-mi greu să mă abțin.

O piscă-de-mare imensă și vărgată s-a apropiat înot de noi. I-am aruncat o privire în ciudată. Aceasta a făcut stânga-mprejur și a zbughit-o într-o altă direcție. Tata și-a dres din nou glasul.

— Este vorba de Peleu. Cu siguranță că ai auzit până acum de el.

— Sunt sigură că nu, am răspuns eu.

— Peleu este rege în Tesalia. Locuiește într-un grandios palat din Ftia.

Am simțit cum mi se suie sângele la cap și mi se aprind obrajii. Da, da, ți se poate întâmpla chiar și în apa rece a mării, în cazul în care te înfurii îndeajuns de tare.

— Peleu este un om, am răbufnit eu. Un muritor. Nici nu încape vorbă. Eu sunt o zeiță. Și mă voi mărita numai și numai cu un zeu.

Asta este limpede. Și-n afară de asta, Tesalia poate fi numită orice, numai o țară frumoasă nu. Este un ținut locuit de niște țărani sărăntoci. Și Ftia este un cătun searbăd de munte, unde nu se întâmplă niciodată nimic și te plictisești de moarte.

Tata mi-a lăsat mâna și și-a frecat tâmplele. Faptul că nu mă contrazicea era o dovadă că aveam deplină dreptate. Tesalia era total anostă, doar munți, ogoare secetoase și câteva sate mici. Iar acel cătun, Ftia, se voia a fi capitala. Nici măcar nu se poate pronunța ca lumea! *Fff-ti-a*. Ce denumire tâmpită! Măcar de-ar fi fost Sparta. Sau Micene. Sau Atena. Sau Troia. Dar Ftia? Nuuu, nici vorbă de-așa ceva!

— Nu te vei mărita cu niciun zeu, a spus tata, fiindcă niciun zeu nu vrea să se însoare cu tine, draga mea Thetis.

— Și asta numai din cauza acestei profeții! am bombănit eu. Bla, bla, bla! Nu pot să mai aud așa ceva. Și dacă nici măcar nu este adevărată?

— Asta nu are nicio importanță. Fiecare zeu este convins că e adevărată. Și asta-i suficient.

Am clătinat din cap și am smuls furioasă un mănunchi de iarbă-de-mare de lângă pietroiul pe care ședeam amândoi.

Această profeție mă va duce la pierzanie. Nu am de gând să mă mărit cu un muritor, ar fi sub demnitatea mea. Și chiar dacă m-aș căsători cu acest Peleu și chiar dacă l-aș iubi – odată și odată tot l-aș pierde. El va muri înaintea mea, tocmai fiindcă este muritor. Și eu aș rămâne văduvă pentru tot restul vieții mele veșnice.

— Atunci te-ai putea întoarce înapoi în palatul nostru. La noi este așa de frumos!

— Dar, la urma urmei, de ce-ar trebui să mă mărit? Sunt foarte fericită aici, în mare. Nu am chef să trăiesc printre oameni. Toți sunt niște proști.

— Nu toți, a precizat tata.

— Majoritatea, am spus eu. I-am studiat cu atenție, iar cu unii am stat chiar de vorbă.

— Nu ai stat de vorbă cu altcineva decât cu niște marinari. Ția sunt cam neciopliți. Crede-mă, există și alte feluri de oameni: sensibili, sinceri, veseli, drăgăstoși și cultivați. Peleu este unul dintre acei oameni buni. De acest lucru m-a asigurat Zeus. Peleu este nepotul său. Prin această căsătorie vei intra într-o familie de vază.

Am încremenit.

— Peleu este nepotul lui Zeus? m-am mirat eu.

Nereu a dat din cap afirmativ.

— Peleu este fiul lui Eac. Iar acela este un fiu al lui Zeus.

— Eac? am întrebat eu plină de interes. Renumitul judecător?

— Întocmai, a răspuns tata. Zeus a avut o legătură amoroasă cu frumoasa nimfă Egina. Și din această legătură a luat naștere Eac, tatăl viitorului tău soț. Eac a devenit rege pe mica insulă Egina, numită de Zeus așa după mama acestuia.

Am aprobat din cap.

— Insula caprelor, nu-i așa? În Golful Saronic, nu departe de Atena.

— Chiar așa. Eac s-a însurat și a avut copii. Unul dintre fiii săi este Peleu. Acela a devenit rege în Tesalia. La un moment dat, Eac a murit. Însă în timpul vieții a fost un domnitor înțelept și drept, a cărui judecată era apreciată de oameni și de zei deopotrivă. Din această pricină l-a făcut Zeus după moarte...

— Judecător în Tărâmul de Jos, am completat eu. El îi judecă acolo pe cei morți, nu-i așa? Laolaltă cu Minos și cu Radamante.

— Corect. Eac este un judecător onorabil și respectat din întune-catul regat al umbrelor. Iar ție îți este permis să te căsătorești cu fiul acestuia, Peleu, la fel de onorabil și de respectat.

Trebuie să recunosc că, în acel moment, am ezitat puțin. Nu părea o partidă chiar atât de proastă acest Peleu. Orice ai zice, era unul dintre nepoții tatălui tuturor zeilor. Poate că arăta chiar foarte bine și, pe deasupra, era și simpatic... Hmm...

— Ei? Ce spui de toate astea? mi-a curmat tata gândurile.

— Nu. Cel mult doar dacă mă va putea înfrânge, deci dacă va fi mai puternic decât mine. Atunci probabil că aș putea să mă împac cu acest gând. În pofida faptului că este un muritor. Dar nu va reuși. La urma urmei, eu sunt o zeiță. Nu, nu, nu am de gând să mă mărit cu acest Peleu.

— Hai mai bine să continuăm discuția asta mâine, a conchis tata ridicându-se, după care a plecat înot înapoi în palatul nostru din aur.

— Treacă de la mine, fie! am bolborosit eu.

Decizia o luasem însă. Era de neclintit.

Însă ceea ce nu puteam bănuși în acea zi era că Zeus și Poseidon discutaseră deja cu Peleu. Acesta era în culmea fericirii la gândul că se va însura cu o zeiță get-beget, mai cu seamă cu una din frumoasele nereide. Și cel mai mult îl înflăcăra faptul că eu eram aceea care avea să-i fie soață. Era, bunăoară, de câțiva ani buni îndrăgostit lulea de mine. Cum de se întâmplase așa ceva? Mă zărise cu ceva vreme în urmă înotând lângă corabia sa, în timp ce cântam un cântec duios. Nu-mi mai aminteam deloc de această întâmplare, în timp ce lui Peleu nu-i putea ieși din minte.

„Cum te cheamă?” a strigat către mine. La vremea aceea nu știam că cel care mă întreba era însuși Peleu.

„Thetis”, i-am răspuns eu și i-am făcut zâmbind un semn cu mâna. Apoi m-am scufundat înapoi în adâncul mării.

De atunci încoace, Peleu a fost îndrăgostit de mine. Cândva i-a povestit bunicului său despre dragostea lui neîmpărtășită. Mă rog, acum pricepi probabil de ce Zeus ținea morțiș să mă cupleze cu

nepotul său. Este foarte posibil ca nu Prometeu, ci însuși Zeus să fi răspândit vestea despre acea profeție, cum că fiul meu va ajunge să fie cândva mult mai puternic decât tatăl său. Dar adevărul nu-l voi afla probabil niciodată.

În orice caz, Zeus plănuise căsătoria mea cu Peleu cu foarte mult timp în urmă. Și chiar a anticipat îndărătnicia mea. Din acest motiv l-a povățuit pe Peleu să-l întrebe pe bătrânul mării, Proteu, cum aş putea fi înfrântă. Nu ai mai auzit până acum nimic despre Proteu, așa-i?

Proteu este un zeu al mărilor, aidoma tatălui meu și lui Poseidon. Este un zeu cu totul special. Trăiește foarte retras într-o peșteră de lângă țărșm – nimeni nu știe cu exactitate unde anume – și nu se amestecă în treburile celorlalți zei și cu atât mai puțin în ale oamenilor. Vrea pur și simplu să fie lăsat în pace și să nu fie tulburat de problemele care nu-l privesc direct pe el. Însă este un sfetnic căutat de mulți, fiindcă este foarte înțelept și a văzut multe. Unii sunt de părere că ar fi chiar cu mult mai în vârstă decât Zeus, dar asta nu am putut afla niciodată. Așa se face că, din când în când, zeii – și uneori chiar și oamenii – îl caută pe bătrânul Proteu, până la urmă îl și găsesc și îi cer sfatul.

Peleu a găsit peștera bătrânului mării (Zeus îi vânduse pontul) și a primit de la Proteu povața cum m-ar putea birui. O povață foarte bună, îmi pare rău că trebuie să recunosc acest lucru. Cât de bună s-a dovedit însă a fi această povață, asta aveam să aflău cât de curând.

Într-o bună zi, stăteam întinsă la soare pe plaja uneia dintre insulele grecești, bineînțeles că într-un loc retras, unde nu puteam să fiu văzută de nicio făptură omenească. Era o zi minunată, o briză plăcută sufla dinspre mare către țărșm. Mă întinsesem pe o pânză mare pe care o așternusem pe nisipul călduț și trebuie să fi adormit. În orice caz m-am trezit de îndată ce Peleu s-a postat înaintea mea,

dregându-și timid glasul. În acel moment nu știam, bineînțeles, că tânărul, care stătea surâzând în fața mea, era însuși Peleu.

— Nerușinatule! am izbucnit eu, sărind ca arsă și acoperindu-mă repede cu un veșmânt. Ce cauți aici?

— Bunicul meu mi-a vândut pontul, unde te-aș putea găsi.

— Bunicul tău? m-am rățoit eu la el și mi-am tras mai bine pe corp veșmântu-mi albastru-verzui. Știi cine sunt eu?

— O, știi prea bine, a oftat Peleu, afișând un surâs dulce, ca și când ar fi mușcat dintr-un fagure de miere. Tu ești Thetis, viitoarea mea soată.

Am rămas cu gura căscată. Mi-au trebuit câteva clipe ca să-mi revin.

— Înseamnă că tu ești..., m-am bâlbâit eu.

— Peleu, rege al Tesaliei. Viitorul tău soț.

— Niciodată! am strigat eu din răspuțeri. Nu am să mă mărit. Și în niciun caz cu un muritor de rând, așa cum ești tu. Piei din fața mea!

— Nuuu.

Peleu a clătinat din cap, zâmbind în continuare dulceag.

— Atunci o să dispar eu, am spus cu năduf.

Mi-am suflecat poalele veșmântului și am dat să mă avânt în mare. În acel moment, acest individ nerușinat m-a apucat de mână și m-a strâns cu putere.

— Ce-ți trece prin minte, am început eu să-l ocărăsc, încercând din răspuțeri să mă eliberez din strânsoare. Însă el era foarte puternic. Nu contasem pe asta. La urma urmei era doar un om. În clipa următoare m-a cuprins cu ambele-i brațe și m-a strâns la pieptul lui. Ei, stai puțin, mi-am zis în gând. Hai să vedem cine-i aici mai puternic. Și atunci a început lupta corp la corp între Thetis și Peleu, cea despre care aveau să cânte poezii încă o mie de ani după aceea. Ce-i drept, majoritatea faptelor povestite de rapsozi în legătură cu

această luptă sunt născocite. Căci niciunul dintre ei nu a fost de față. Am să-ți povestesc eu cum a fost, de fapt, însă foarte pe scurt. Bunăoară, lupta a durat ore întregi și te-ai plictisi de moarte, dacă ți-aș descrie în amănunt fiecare șiretlic, fiecare lovitură și fiecare scatoalcă trasă.

La început am căutat să mă desprind din strânsoarea în care mă ținea Peleu. Însă nu mi-a izbutit! Era într-adevăr foarte puternic. Pasămite fiindcă bunicul lui era însuși Zeus. Așa că l-am mușcat de nas. Peleu a scos un urlet, dar nu mi-a dat drumul. L-am lovit apoi la țurloaie, dar m-a durut mai degrabă pe mine, fiindcă eram desculță. Ne-am trântit pe nisip și ne-am rostogolit, lovindu-ne reciproc o bucată de vreme. Sunt chiar bucuroasă că nu ne-a observat nimeni, deoarece mai mult ca sigur că ar fi avut parte de un spectacol jalnic. L-am ars lui Peleu câteva palme, i-am tras niște șuturi zdravene în toate părțile corpului, l-am ciupit de brațe, l-am tras de păr, l-am mușcat pe el de degete și i-am vârât degetele mele în ochi – însă tipul nu s-a lăsat păgubaș, în ciuda faptului că arăta, în acele clipe, destul de șifonat. În cele din urmă am simțit că mi-a cam ajuns. Atunci nu-mi rămâne altceva decât bâta aia groasă, mi-am zis eu în sinea mea.

După cum probabil știi, noi, nereidele, putem lua diferite înfățișări. Și la această stratagemă divină am recurs și eu, după ce noi doi ne-am tăvălit o bună bucată de vreme pe nisipul cald.

Prima dată m-am transformat într-o sepie uriașă. L-am încolăcit pe Peleu cu toate cele opt brațe ale mele, l-am împroșcat de sus până jos cu cerneală neagră, însă acel dârz individ nu s-a lăsat bătut. Țac-pac, m-am prefăcut într-o leoaică. Atunci Peleu m-a strâns și mai tare, astfel încât am fost în stare să-l zgârii adânc, însă nu l-am putut mușca decât foarte puțin. Nici ca șarpe, ca porc mistreț și nici ca ursoaică nu am reușit prea multe, și nici cu înfățișarea de crocodil,